

на зимовище. Гладный жетварь назъби кривия сѣрпѣ да же-
ни, въ пѣргѣ, чернокладѣ-тъ захарскѣ пшеницѣ. Бакалина
утри зелѣныйсалитѣ къдоши. Кожухара наточи трирѣбѣтъ-тъ
иглѣ. Ковача искажри мѣха на духало-то.

Чѣрно-косо-то Българче зе книжкѣ-тъ подѣ мишицѣ—оти-
ди въ училище-то, да изучи онова, кое ще му трѣба въ
живога. —

А сладкопѣйна-та птица, коя си бѣше напуснала вито-то
риѣзъ отъ буйный шумѣ на земный владика — человека,
зе да го подновява. Славѣя, кой бѣше, забѣгнѣлъ отъ гри-
жѣ и отъ глѣчкѣ, пакѣ доди въ градини-гѣ и въ дребно-то
усои, надѣ быстрый изворѣ, и заѣ рапобуднѣ-тъ си умил-
нѣ гѣсенѣ на дрѣмливый овчарѣ предѣ зорѣ, — сѣкій за-
хвана своѣ-тъ работѣ, като че неволно; защото бѣше зель
да ся отучва — защото сѣкій ся надѣваше за промѣнѣ.

Въ тѣзи години на 11 Май предѣ изгрѣваніе-то на
огнѣно-то слѣще, сичко вредѣ бѣше тихо, мирно, благо,
обилтно, като че Самѣ Владыка Саваотѣ бѣше ся явилѣ
вторый пѣтъ надѣ голѣмо-то пространство на Вселеннѣ-тъ и
сѣ разкрилѣни рѣцѣ и бѣ казѣлъ: „ Мирѣ и тишина!“

Този день е забелѣжителенѣ въ нашия ново-възрожденѣ
народѣ, той е деня на наши-тъ Бѣл. Апостоли и основатели
на Славѣнско-то слово; той самѣ по себя си е величественѣ
и пѣлъ сѣ заѣтны въспомѣнанія отъ старѣ-тъ ни исторіѣ,
а и рѣдко ся случавѣ да забелѣжи человекѣ такива дни въ
живои си. Славѣнско-то старо повѣріе, разказва, че сръщо
Еневѣ-денѣ, кога сичка-та растителна природа въ наши-тъ умѣ-
ренны крѣгове сѣзрѣе, случавѣтъ ся такива очерователи
нощи, въ които цѣвти *Папрѣтъ-та*, и блазѣ на оногоза, кой-
то свари, въ онаѣ минутѣ, да откъсне тоза цѣвѣтъ, кой
твърдѣ скоро прецѣвтѣва, — този цѣвѣтъ е расковно-то!....

По тѣзи нощи въ старици ся гадаѣло и предричало за
бѣдѣще-то.